

משמרת

אלול תשפ"ב • 191

ירחון מבית משמרת השלום

זכות קדימה

מה הקשר בין ילדונת מכיתה א' שנשבר לה השפיץ של העיפרון, לבין הלל הזקן?

06

צ'ק בטוח

אז מה, הארנק שלך מלא בכרטיסי אשראי ובדולרים ירוקים, עד שלא נשאר לך שם מקום לכמה שקלים מסכנים בשביל נסיעה באוטובוס?

04

קבוצת תמיכה

אני מנהלת קבוצת תמיכה למשפחות המתמודדות עם צליאק, ורוצה לדעת האם פרסום מידע רלוונטי בקו עלול להיות בגדר לשון הרע

03

דבר הלכה

הגאון הרב מנחם מנדל פוקס שליט"א

בית הוראה למענה בענייני שמי"ה ל- 072-337-2212 שלוחה 13
לפרסום שאלות במדור - פקס: 02-650-6107 דוא"ל: m025379160@gmail.com

דבר המשמרת

המארגנת תטפל בהודעה זו כהבנתה. למעשה, אין לנקוט באופציה א' בשום אופן; בטוח ממש שאי אפשר להינצל באופן כזה ממכשולים של לשון הרע ורכילות.

ולעצם השאלה: מטרת הקו הזה היא לתת מידע כללי על דרכי השמירה וההימנעות מחשיפה לגלוטן, שבעבור חברי הקבוצה הינו כרעל לגוף. בקו ניתן מן הסתם לשמוע פירוט באילו סוגי מאכלים קיימים חששות ובאילו לא קיימים, עצות וטיפים איך להשביע את הגוף בלי מוצרים המכילים גלוטן, מרשמים מוצלחים לתבשילים ועוגות, דברי חיזוק שמעניקים כוח בהתנזרות היומיומית ממגוון מאכלים, ובפרט באירועים ובשמחות וכדומה. את כל הנ"ל מותר כמובן לדווח ולהשמיע, ואין בכך שום חששות של לשה"ה. מותר גם לפרסם בקו על מוצרים מצוינים ללא גלוטן מחברות מסוימות, ולפרט על כל מוצר וחברה את ההכשר שלהם.

לעומת זאת, ראוי להיזהר מלהזכיר ולשבח מלון או מסעדה מסוימים שנותנים שירות מצוין לנמנעים מגלוטן, כי בדרך כלל הדבר עלול לגרום תגובה הפוכה על אותו מקום; כל זמן שאין השגחה קפדנית מטעם גוף מקובל ובר סמכא על תחום זה של גלוטן, אי אפשר למנוע תקלות ובעיות. במקרה שתתקבל תגובה כזו מאחת המשתתפות בקו, תהיה התלבטות גדולה אם ואיך לעדכן על כך ולכן "שב ואל תעשה" עדיף.

בנוגע לדוגמה שהוזכרה בשאלה על עיגול שלוה שנמצא בתוך מוצר שלכאורה אמור להיות ללא גלוטן, מותר לפרסם שקרה דבר כזה, אבל בלי לפרט באיזו חברה מדובר. הדבר ידוע שאין שלמות בעולם, ולעיתים רחוקות מאוד עלולים לקרות דברים מסוג זה אצל כל חברה.

המלצה על חנות שבה המחירים זולים יותר

שאלה: חברה טובה שלי קונה כבר שנים בחנות בגדים מסוימת, חנות טובה ואמינה מאוד שמחזיקה סחורה משובחת. חברתי מרוצה מאוד מהסחורה, מהשירות והמחירים בחנות הזו ולא חושבת לבדוק במקומות אחרים. בכל זאת, תמיד כשהיא מראה לי את הבגדים שקנתה, עולה בי השאלה: אולי בתור חברה טובה עלי להמליץ לה (על אף שלא שאלה!) על חנות אחרת, שידוע לי שגם היא טובה ואמינה, ואילו המחירים בה זולים יותר.

תשובת הרב: ראשית, על השאלת לשבח באזורי חברתה את הסחורה שהיא קנתה, הן מבחינת הטיב והן מבחינת המחיר והשירות. לאחר מכן מותר לה לספר לחברה על כך שהיא מכירה חנות אחרת, שגם היא טובה ואמינה, והמחירים בה זולים יותר.

ל"ע"נ הרה"ח ר' שבתאי זאב בן הרה"ח ר' מנחם מנדל ז"ל זוג' מרת חיה דבורה בת הרה"צ ר' משולם זושא ע"ה

מתן אינפורמציה על שוכר שקשה להסתדר איתו

שאלה: אחד מתושבי השכונה ניגש אליי לברר על פלוני ששוכר אצלי דירה. הוא אמר שהוא פנה להתעניין אצלו על הדירה שהוא משכיר, ולכן רוצה לברר עליו, האם הוא משלם בזמן, האם שומר על הדירה, ובכלל, איך ההתנהלות מולו, נעימה או מסובכת. מכיוון שהבנתי שעדיין מדובר בתוכנית תיאורטית בלבד, דחיתי את תשובתי ואמרת לי למברר כי יחזור אליי אם העניין יהיה רציני יותר. למעשה, הדחייה שלי הייתה כדי להרוויח זמן, שכן רציתי להספיק לשאול מה מותר ומה אסור לי לומר על השוכר הזה, שבאמת קשה לי להסתדר איתו, והוא מרבה להתלונן על כל דבר קטן.

תשובת הרב: מדברי השואל נראה שהקושי שלו מול השוכר הזה הוא רק בהתנהלות ובמערכת היחסים אתו, בנקודה ש"הוא מרבה להתלונן על כל דבר קטן", אבל כנראה הוא משלם דמי שכירות בזמן וגם שומר על הדירה כמקובל. לכן נראה שאין לתת עליו תשובה שלילית, אלא אדרבה, לשבח תחילה את החלקים הטובים שבו כנ"ל, ולאחר מכן להוסיף שמכיוון שהוא דייקן מאוד בביצוע המוטל עליו כשוכר, הוא גם מצפה לקבל את המגיע לו מהמשכיר בדיוקנות. מותר להוסיף שאמנם זה מצריך לפעמים סבלנות, ובאמת לא כל בן אדם יכול לסבול את זה, אבל בסך הכול זה משתלם.

העברת מידע בקבוצת תמיכה למתמודדים עם צליאק

שאלה: אני מנהלת קבוצת תמיכה למשפחות המתמודדות עם צליאק, ולאחרונה עלתה לנו שאלה לגבי הלכות שמירת הלשון. אנחנו רגילים להשאיר בקו של הקבוצה הודעות על בעיות במוצרים שונים, למשל: לידיעת כולן, מצאתי עיגול 'שלווה' בתוך חבילה של מוצר פלוני מחברה פלונית - דיבור שהוא לשון הרע, אבל לתועלת ממש. יש גם מידע חיובי, כמו: 'התארחנו במלון פלוני וזכינו ביחס מצוין מצד הרגישות לגלוטן', אבל בעקבותי עלולה להגיע הודעה מאחת המשתתפות, שתעדכן כי גם היא הייתה שם, באותו מלון, אבל התאכזה מאוד מהשירות בתחום הגלוטן...
אשמח לדעת כללים ברורים, מה מותר ומה אסור במסגרת קו כזה.

תשובת הרב: השואלת מספרת על קו טלפון שהיא מפעילה בקבוצת התמיכה שלה, ובו כל עדכון מגיע אוטומטית לכל חברי הקבוצה. חשוב להקדים: בקו מסוג זה קיימות בדרך כלל שתי אופציות: א. כל מי שרוצה יכול להכניס הודעה בקו, וזה יגיע לכל חברי הקבוצה. ב. אין אפשרות לכל מי שרוצה להכניס הודעה בקו, אלא צריך להתקשר למארגנת אישית, או להשאיר לה הודעה בשלוחה מסוימת בקו,

מה עושה אדם שמחפש עבודה? קודם כול, מכין דף מרשים ומשכנע של 'קורות חיים'. סיפרה לי מכרה שהלכה לבעלת מקצוע מומחית שתסייע לה להכין דף כזה, ויצאה ממנה מסוחררת. "הרגשתי לא נעים מול כל המילים המפוצצות והמרשימות שהיא כתבה שם עליי, מול הניסיון להאדיר ולנפח את היכולות שלי. אבל היועצת הזו הסבירה לי שככה זה היום, מי שלא יודע לשווק את עצמו היטב - נשאר מאחור..."

אולי דווקא בגלל זה, דווקא בגלל דור ה'יחצנות' וה'שיווק העצמי' שבו אנחנו חיים, חשוב עוד יותר לדבר ולהחדיר את המידה החשובה של ענווה.

החפץ חיים זי"ע התאכסן פעם, באחת מנסיעותיו, בחדר שהיה צמוד לחדרו של ראש ישיבה מגאוני הדור. בין שני החדרים הפריד קיר דק, והעיד אותו ראש ישיבה כי לבילה שמע את מרן החפץ חיים אומר: "ריבנו של עולם, איך אוכל להודות לך על כל מה שעשית לי", וכאן החל לפרט את חסדי ה' עימו בילדותו, כשהיה יתום קטן וניסו לפתותו ללכת אחר רוחות ההשכלה, ומשמיים נשלח אליו שואב מים שיעץ לו לברוח, וכך הוא ניצל. החפץ חיים המשיך ואמר: רבש"ע, עזרת לי וזיכית אותי לכתוב את המשנה ברורה, את ספר החפץ חיים, זיכית אותי גם להקים ישיבה בראדין..."

כשחזר אותו ראש ישיבה גדול לעירו הוא שיתף את תלמידיו בהתפעלות שמילאה אותו: "החפץ חיים לא אמר רבש"ע, תזכור לי את מה שפעלתי, את מסירות הנפש שלי למען כלל ישראל. בענוותו העצומה הוא מרגיש שכל מה שעשה ופעל הוא רק בגלל עזרתו של הקב"ה... כלום לא שלו, כלום לא ממנו".

זו בעצם הענווה האמיתית. יש לנו כישרונות, אנחנו יודעים ועושים ומצליחים, אבל שום דבר אינו בזכות עצמנו. הכול מתנות מאת ה'!

גם אנחנו במשמרת השלום רוצים להודות לקב"ה, שרק בעזרתו אנחנו זוכים כבר יותר מעשרים שנה להפיץ שמירת הלשון בכל העולם!

עכשיו הזמן שלכם לקחת חלק בזכות, להצטרף אלינו ולהיות חלק מהמפעל הגדול הזה, וגם לזכות לשלוח שמות לתפילה בציון הקדוש בראדין. שמירת הלשון היא הסגולה הבדוקה ביותר לזכות בישועות (החפץ חיים). ואנחנו במשמרת השלום זוכים לראות את מעיין הישועות הזה בעיניים ממש!

אין ספק שזכות גדולה לקראת יום הדין שהחפץ חיים יהיה לנו למליץ יושר.

שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה,

שרה יאקו ורצבנר

- ירחון 'משמרת' 02-5379160
- 'ממא דחיי' 02-5379160
- 'שלום מעורר' 072-337-2212
- שיעורים 072-337-2212
- בית הוראה 072-337-2212
- מפגשי 'כאחד' 072-337-2100
- הוצאה לאור 02-5379160
- מעמדי תפילה 1-800-800-779
- פעילות ב"ם 02-5379160

ככות שתהא פיאמרת שלום!

לתרומות והקדשות: 1-800-800-779

כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה	כיתת לימוד לשנה שלמה
1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים	1000 עלונים כ-50 בניינים
דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם	דורע של קיימא שם בעילום שם

ראיתם ישועות בזכות השלום? שתפו ב'קו השלום' 072-3372212 (שלוחה 23)

רחל מ.

'ניקוב' בלב

אותה, מוציאה אותה ל'התאוררות' וקונה לה הפתעות קטנות, וכשהתברר לה כי הרופאים ממליצים על מכשיר יקר שיכול לסייע בשיקום, וההורים מתקשים לרכוש אותו, היא ביררה במה מדובר ופשוט ביצעה את הרכישה על חשבונה---

הייתה לה רק בקשה אחת מהאחות הראשית במחלקה. לקחת את המכשיר ולהגישו במקומה להורים, ולא לחשוף את הזהות שלה. "זה ממש חשוב לי", היא הדגישה, ועל אף שהאחות לא הצליחה להבין למה מפריע לה לקבל קצת מחמאות ומילות תודה, היא כיבדה את הבקשה.

הפעם הבאה הייתה די דומה, ובה נדרש מכשיר שיקום נשימתי לנער חולה. המשפחה הייתה דלת אמצעים, והם פתחו בפרוצדורה של בירור הזכאות לקבלת המכשיר דרך קופת החולים, מה שגרם לעיכוב משמעותי בטיפול...

שוב נכנסה ג'ודי קליין לתמונה, מגישה את הסיוע הכספי הנדרש, ומבקשת להישאר בעילום שם... "זה בסדר, אפשר לשלוח אליי משפחות של חולים שזקוקים לעזרה ברכישת ציוד רפואי", היא אמרה לאחיות במחלקה, "אבל פליז, תיתנו רק את המספר החסוי שלנו. חשוב לנו מאוד שאנשים לא ידעו מי עומד מאחורי העניין".

ואנשים התקשרו וביקשו. והיא ענתה והקשיבה ויעצה, העניקה מהידע הרחב שלה בתחום, וגם רשמה פרטים והבטיחה לעזור. וגם קיימה---

כי אם הקב"ה עוזר ויש להם הצלחה בביזנס, והדולרים זורמים ברוך ה', הם צריכים להכיר לו תודה ולהשתמש בכסף כדי לעזור לילדים שלו. ולעשות את זה בשקט: עזרה נטו, בלי צלצולים ובלי פרסומים.

וביום אחד לא בהיר התהפך עליהם הגלגל.

מישהו שם, מעבר לאוקיינוס, כנראה עובד ממורמר לשעבר החליט לתפור עליהם תיק משפטי, והאבן הקטנה שהוא זרק החלה להתדרדר במדרון בחוסר שליטה, סוחבת אותם איתה אל פי תהום.

עסקאות ענק נעצרו. נכסים וחשבונות בנק הוקפאו. תביעות בסדר גודל העסיקו עורכי דין מהשורה הראשונה, ופה בארץ הם עמדו על ספו של מצב שיאלץ אותם למכור את הבית בשביל השוטף של הוצאות המשפחה.

ובכל אותו זמן המשיכה ג'ודי להגיע לביקוריה הקבועים בשערי צדק. נסעה באוטובוס כאחד מפשוטי העם, ולא בספיישל נוח שאליו הורגלה, אבל לא ויתרה על הזכות. חשה כי הניתנה לזולת מחזיקה אותה.

איכשהו הצליחו בסופו של דבר להרים קצת את הראש מעל הביצה הטובענית שבה שקעו, וכך נמנעה ברגע האחרון מכירת הדירה, אבל על התחום של המכשירים הרפואיים לחולים הם יכלו רק לחלום...

שעת צהריים ירושלמית לווהט. היא עומדת בתחנת האוטובוס שברחוב הרצל, מחכה לקו 39 שייקח אותה הביתה. התחנה עמוסה, אנשים מנסים למצוא פינות מוצלות כדי להעביר בהן את רגעי ההמתנה המתארכים, והיא מזהה דמות מוכרת מהרחוב שלה.

זה היה עוד לפני עידן הצגים הממוחשבים שבכל תחנה, כשהמתנה לאוטובוס הייתה מושג חסר כל צפי, והיא הוציאה בסתמיות את הכרטיסייה מן הארנק (כן, עוד לפני שנוולד הרב-קו) בוהה בה בסתמיות, ופתאום קלטה - הכרטיסייה שלה גמורה! אין לה עוד ניקוב! וגם הארנק ריק לגמרי - את זה היא כבר ידעה, לא הייתה צריכה לבדוק אפילו.

רגע אחד של חוסר אונים, והיא מחליטה לפנות אל האישה מן הרחוב שלה. נקרא לה שרה לשם הסיפור, אבל השם בדוי לחלוטין מסיבות ברורות. "אני רואה שנתקעתי בלי ניקובים, תוכלי להלוות לי כמה שקלים, או לנקב בשבילי?" היא כובשת בגבורת נפש את הבושה האינדיבידואלית, את סערת הרגשות שמעמידה אותה, מיליונרית בדימוס, על משבצת של מקבצת נדבות, ומבקשת בחיוך נעים.

ולא צופה אפילו בדמיון הפרוע ביותר את התגובה.

"אז מה, הארנק שלך מלא בכרטיסי אשראי ובדולרים ירוקים, עד שלא נשאר לך שם מקום לכמה שקלים מסכנים בשביל נסיעה באוטובוס?" מנחמת מולה שרה בקול רם, רם מדי. כמה זוגות עיניים מופתעות מוסטות לעברה, והיא משפילה מבט, חשה כי אינה מסוגלת לעמוד בבושה הזו.

אבל שרה אינה נרגעת. "אני ממש לא מוטרדת ממך, ג'ודי. את לא תישארי פה תקועה בתחנה. מקסימום יבוא מסוק פרטי לחלץ אותך הביתה",

היא לועגת, נהנית מההברקה של עצמה.

רק האוטובוס שהתקרב באותו רגע אל התחנה הצליח לגאול את ג'ודי מהמבוכה הנוראה. שרה הניחה רגל אחת על המדרגה הראשונה שלו, משחררת לעברה מבט מנצח, ואחר התקדמה ונכנסה פנימה, משאירה אותה ואת שברי לבבה בתחנה.

'איך היא הייתה מסוגלת להתעלל בי ככה??' זעק בתוכה העלבון הצורב, 'מה עשיתי לה, שהיא החליטה להשפיל אותי ככה, קבל עם ועדה??'

נייערה את עצמה בכוח, ממוללת את הכרטיסייה הגמורה בכף ידה, והתחילה לצעוד חזרה לעבר בית החולים. אין לה ברירה, היא חייבת לחזור היום הביתה, ותיאלץ לנסות להשיג כמה שקלים לנסיעה מאחת האחיות במחלקה.

פוסעת במורד הרחוב, והמחשבות ממשיכות לדהור בה. 'אז מה אם היא בטוחה שאני עדיין בפסגת העולם, והעושר שלנו צורם לה וגורם לפרץ של קנאה שמעבירה אותה על דעתה; זה עדיין לא מצדיק השתלחות מעין זו...'

היא כבר מתקרבת אל שער בית החולים, ופתאום צצה בה מחשבה חדשה. 'שרה עמדה כאן, בתחנה של שערי צדק. מי יודע, אולי יש מישהו חולה במשפחה שלה. אולי תקופה קשה ונוראה עוברת עליה. אולי הקושי והצרה העבירו אותה על דעתה.

ואולי... אולי זו ההזדמנות שלי להתעלות על הכאב והפגיעה, להתגבר על הכעס והטינה, לגרש את האשמות מן הלב ופשוט... פשוט... פשוט שהוא ממש ממש לא פשוט--- למחול ל??? להתנהג לפנים משורת הדין כאן בעולם הזה, ולהתפלל ולקוות שהנהגה הזו תעורר בשמיים, מידה כנגד

מידה, התנהגות של חסד ורחמים שתציל אותנו, תוציא אותנו מהתסבוכת המשפטית שאליה נקלענו ותחליץ את העסקים שלנו מהמבוי הסתום הזה, ששום קרן של אורה אינה נצפית בקצה המנהרה שלנו??

והיא עשתה את זה. והזכויות עלו ונסקו והגיעו עד כיסא הכבוד, ובתוך תקופה קצרה התחיל הגלגל להתהפך חזרה---

אימא אדומת עיניים מול רופאה באונקולוגית ילדים. מסמכים עמוסי אותיות לטיניות מדאיגות על השולחן, וילדה צעירה שמחכה בינתיים במשחקיה כדי שלא תשמע... שלא תשמע...

"יש מכשור יקר שיכול לעזור לה---" קולה של הרופאה מנסה להיות רך, מתחשב, "ויש לנו קשרים עם ארגון שעוזר בדברים האלו. אני מקווה שעוד השבוע נקבל מהם אישור לרכישה הזו".

ארגון? רכישה? אישור? הכול מתערבב באוזניה של שרה, והיא רק מהנחנת בתודה, מברכת בליבה את האנשים שעומדים מאחורי הארגון המופלא הזה, שלדברי הרופאה מתעקשים לשמור על עילום שמם---

והמכשור נרכש והגיע אל המחלקה. וההקלה שהוא הביא הייתה מדהימה. וגם השיפור שהגיע בעקבותיו במצבה של הילדה בת העשר היה מדהים---

ורק אחרי שהבריאה הילדה לחלוטין, והם עמדו שם, בחדר הצוות, עמוסי מתנות ותודות וברכות של פרידה, היא שמעה פתאום, בגלל פליטת פה של אחת מהצוות, את שמה של התורמת היקרה...

תורמת שהתעקשה על עילום שמה, אבל ידעה היטב מיהי המשפחה שלה היא מגישה את העזרה. וביד יציבה חתמה על הצ'ק ושלחה---

מסילת ישראלים:

ענווה בנושאים הקשורים ל'בין אדם לחברו'

כשאדם מגיע מתוך נקודת מוצא של ענווה, של שפלות רוח, קל לו יותר לסבול עלבונות, להתכופף ולהוריד ראש כשפוגעים בו.

לכן המידה של ענווה היא הבסיס שיאפשר לנו להגיע אל הדרגה הנכספת של "הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים", אשר עליהם אומר הכתוב: "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו".

ענווה

לא קל לרכוש את מידת הענווה - כך כותב לנו אפילו בעל המסילת ישראלים. בגלל הקושי הזה נקבעה מידה זו, מידת הענווה, באחד מהשלבים האחרונים של סולם המידות, אחרי שכבר השקענו והתקדמנו במידות רבות אחרות.

קדושה

ידאת
ההטא

ענווה

חסידות

טהרה

פרישות

נקיות

זריזות

זהירות

הבמה שלך

גם אתם ראייתם ישועה? התקשרו ותזכנו את הרבים. לשמיעת והשארת סיפורי ישועות חייגו 072-337-2212 שלוחה 23

רגע למחשבה

ב. הרמתי

חבילה לא מיותרת

אני נציגה של משמרת השלום בבית.

בחודש האחרון קרתה כנראה טעות טכנית במשלוח הירחונים, וקיבלתי חומר כפול. ניסיתי לחשוב מה אפשר לעשות בחומר המקסים הזה שעומד לי על השולחן מיותר, והחלטתי לתת את החבילה לבת הנשואה שלי שגרה ביישוב בת עין. הבת שלי קפצה על המציאה - היא מייד חשבה על גיסתה, אישה צעירה, שמואשפות כבר כמה שבועות והרופאים לא מצליחים לגלות את הבעיה שלה, וחושדים שמדובר ב'מחלה'... כל המשפחה לחוצה מאוד, כמובן, ובתי החליטה שזה בדיק מה שהיא צריכה כדי להרבות זכויות לרפואת גיסתה - לחלק את הירחונים של משמרת השלום ביישוב שלה.

זה לא היה פשוט, היא השקיעה בחלוקה הזו זמן ומאמץ, אבל כבר למחרת התקבלה הבשורה הטובה שהצליחו בס"ד לעלות על הבעיה, זה רק וירוס, וברוך ה' בתוך כמה ימים הייתה התאוששות מהירה.

יותר מכל המשחות

אני מורה בעיר נתניה.

בתקופה האחרונה התחלתי לסבול מפצעים בולטים שהתחילו להופיע לי על הפנים. זה לא נעים, מעצבן, מטריד, וכמובן, גם מפריע בהופעה החיצונית.

הסתובבתי בין כמה רופאים, מרחתי משחות שונות, אבל לא היה שום שיפור; להיפך, היה נראה לי שהמצב אפילו מחמיר.

בעלי התייעץ עם הרב של בית הכנסת שלנו, והחלטנו להתחזק בתחום שמירת הלשון, הרי הפצעים דומים לנגעים שבאים בעוון לשון הרע... חייגתי למשמרת השלום כדי לתרום כמניין 'פצע' - מאתיים וארבעים שקלים לחודש, וגם קיבלתי על עצמי ללמוד בכל יום שתי הלכות מהחפץ חיים.

באורח פלא, לאחר שבועיים מראה הפנים שלי התחיל להשתפר, ובתוך כמה ימים הפצעים נעלמו כלעומת שבאו.

כרטיס כניסה לסמינר

בתי סיימה כיתה ח' ועמדה לעלות לסמינר, אבל קיבלתי הודעה כי כדי לאשר את קבלתה עליי להיפגש לשיחה עם מנהלת הסמינר. האמת, נלחצתי מזה מאוד; אני מכירה את המנהלת, היא אישה עוצמתית מאוד, ולא ידעתי לקראת מה אני הולכת... כדי להרגיע את עצמי קצת החלטתי שלפני שאני יוצאת מהבית - אתקשר ל'קו השלום' כדי לשמוע סיפורי חיזוק בשמירת הלשון.

אני מקשיבה לקו, ופתאום דפיקות על הדלת. השכנה בפתח. היא רוצה לשותף אותי בחוויה

זכייה כפול 2

בשונה מכל הסיפורים המגיעים למערכת המדור, הפעם החלטנו לכתוב סיפור שהתרחש אצלנו, במשרדי 'משמרת השלום'.

מדי חודש נערכות כאן במשרד הגרלות בין הלומדות את הלכות שמירת הלשון בכל יום, ואחד מהתפקידים הנעימים ביותר של צוות המזכירות הוא להרים טלפון אל הזוכה המאושרת, ולבשר לה כי שמה עלה בהגרלה, וכי המתנה כבר בדרך אליה.

בהגרלה שנערכה בחודש תמוז, בין הלומדות של סיוון, עלו כרגיל כמה שמות של זוכות, ובמהלך שיחות הטלפון אליהן נחשפנו לסיפור מדהים ומרגש שעומד מאחורי הזכייה...

להלן השיתוף, כפי ששמענו מפי הלומדת שהייתה מעבר לקו הטלפון:

"לפני כחצי שנה התחיל אבא שלי להרגיש כאבים חזקים מאוד באזור המעינים. זה היה פתאומי, הוא היה עד אז אדם בריא לגמרי", היא מספרת. "הרופא שלח אותו בבחילות לסדרת בדיקות, והתוצאה העגומה דיווחה על גידול ממאיר במעינים ל"ע".

החולה קיבל סדרה ראשונה של טיפולים כימותרפיים כדי לנסות לצמצם ככל האפשר את שטחו של הגידול. ההמשך היה בחדר ניתוח. ניתוח לא פשוט בכלל, שבמהלכו התאמצו הרופאים לנקות ככל האפשר את הגידול מן המעי, אבל הם עצמם אמרו שבמצב כזה קשה להאמין שאפשר להגיע למאה אחוזים של הסרה. התוכנית הייתה כי לאחר מספר חודשים יצטרפו לערוך סדרה נוספת של כימותרפיה, בהתאם לשאריות הגידול שכנראה קיימות באזור המנותח.

תקופה קצרה חלפה, והנה, שוב החלו כאבים, והמשפחה כולה נכנסה לחרדה. היא ממשיכה לספר: "היה ברור לנו כי הגידול ממשיך להתפשט. התאספנו כולנו והחלטנו להרבות בזכויות למען בריאותו של אבא. אני משתתפת בתוכניות של משמרת השלום, וביקשתי מכל המשפחה שיקבלו על עצמם להתחיל ללמוד את הלכות שמירת הלשון בקו ה'טלמסר' מדי יום. כולם נענו וקיבלו על עצמם, ובמשך חודש שלם השתדלנו לא לפספס אפילו יום אחד!"

כאן הופך הקול שמעבר לקו לנרגש מאוד, והיא מסיימת את הסיפור בבשורה הטובה: "אתמול הגיעה התשובה מהביופסיה שעשו לאבא. הכול תקין, אין זכר לגידול! אבא שלנו בריא לגמרי!"

היא זכתה באבא בריא, וכעת זכתה גם בהגרלה...

ענווה פותחת שערים

מתנות מאת ה', וממילא אין שום טעם להתגאות בהם. ואדרבה, מי שזכה וקיבל שכל ותבונה במינון גבוה, קיבל משמיימים נתונים טובים להצלחה - גם הדרישות והציפיות ממנו גבוהות פי כמה, ואם כן - מה יש לו להתגאות בהצלחותיו?

ומוסיף בעל המסילת ישרים כי כל זה כשמדובר בגדולי האומה, בקדושי עליון, אבל אנחנו? הרי כולנו מלאי חסרונות, לא צריך להיות חכם גדול כדי לראות את שפלות נפשנו וקלות דעתנו, ואם כן - ודאי שאין לנו במה להתנשא...

ואותם גדולי אומה?

מי לנו גדול מדוד המלך, מי שהגיע לדרגה גבוהה כל כך של מלך בישראל, והוא אומר על עצמו בתהילים: "ואנוכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם". דוד המלך!! נעים זמירות ישראל!! מי שזכה וה' בחר בו למלך על כלל ישראל! ובכל זאת, מדמה את עצמו לתולעת...

את הענווה הזו הוכיח דוד בעת ששמעי בן גרא קיללו קללה נמרצת; אף על פי שהיה דוד יכול להורגו מדין מורד במלכות - הוא אמר ליואב בן צרויה: "הנח לו כי ה' אמר לו קלל". ויתר על הפגיעה בכבודו מתוך שפלות נפש שקשה לנו להבינה.

בורחים מן הכבוד

אל ביתו של רבי משה פינשטיין הגיע פעם אחד מאנשי העיר ובקשה בפיו: "ואיל נא ראש הישיבה לכתוב לי תעודה המאשרת את היותי שוחט מוסמך".

ביקש רבי משה מהאיש להמתין בפרודור, ובעוד הוא מתכוון להתחיל לכתוב לו את התעודה המבוקשת - נדהמו הנוכחים בחדר ושאלוהו: "האם ראש הישיבה אינו זוכר את האיש הזה?? האם ראש הישיבה אינו זוכר איך הוא התנהג לפני כמה חודשים כאן בחדר, אחרי שהרב פסק לחובתו בדן תורה??"

רבי משה הנהן. כן, הוא זוכה, בוודאי.

ובכל זאת, הוא נטל עט והתחיל לכתוב...

"אבל הלה התנהג באותו מעמד בזלזול נורא, בחוצפה שאין דומה לה..." למקורביו של הרב היה קשה להבין איך ייתכן שלמרות הכול, רבי משה מוכן לכתוב לו המלצה ולעזור לו.

"אינני מבין מה הקשר בין הדברים", קולו של ר' משה היה רגוע לגמרי, "הרי כבר עבר מאז יום הכיפורים, התפללתי 'תפילה זכה' ואמרתי שאני מוחל לכל מי שחטא כלפיי. רבותיי, אין זה משחק ילדים; אמרתי שאני מוחל, והתכוונתי לכך בכל ליבי. ובכלל, האיש הזה כבר ודאי חזר בתשובה על מעשיו..."

והוא סיים לכתוב את התעודה והושיט אותה לאדם שהמתין לו מחוץ לדלת.

גדלות שמוכיחה על ענווה עצומה, ענווה שמוכיחה על גדלות עצומה!!

על משה רבנו נאמר כי היה "עניו מכל האדם אשר על פני האדמה". משה רבנו, מנהיגם הראשון של כלל ישראל, וענווה שקשה לתפוס אותה.

אותה ענווה ממשכה לאפיין את גדולי ומאורי הדורות באינספור סיפורים ועובדות מחיים. דוגמה אחת קטנה היא הסיפור על הגאון רבי עקיבא איגר ובעל ה'נתיבות המשפט' שנסעו יחד במרכבה והתקרבו לעיה, וראו המונים שמחכים לקבל את פניהם ולכבדם. מיהר רבי עקיבא איגר ויצא מן המרכבה, כי היה בטוח שהכבוד כולו הוא ל'נתיבות המשפט' היושב לצידו, ורצה גם הוא להיות בין חולקי הכבוד. מיהר גם ה'נתיבות המשפט' ויצא מן המרכבה מאותה סיבה, וכשנכנסה המרכבה לעיר נדהמו האנשים לראות כי היא ריקה...

על זה נאמר כי: כל מי שבורח מן הכבוד, הכבוד רודף אחריו.

זכות קדימה אצל הקב"ה

בתפילות הימים הנוראים אנחנו מזכירים שוב ושוב את העובדה שהקב"ה אוהב את הנדכאים ואת נשברי הלב. זו עובדה, לשפלי הברך האוחזים במידת הענווה יש פרוטקציה בשמיים. יש להם זכות קדימה אצל הקב"ה.

ולעומת זאת, על הגאווה שהיא גסות רוח אומרת הגמרא כי: "כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקדוש ברוך הוא, אין אני והוא יכולין לדור בעולם" (סוטה ה' ע"א).

האם לא נאחז במידה היקרה הזו? האם נוותר על היחס המיוחד הזה שמצפה לבעלי מידת הענווה מייד הטובה והרחומה של הקב"ה??

יושבת מנהלת בית הספר בחדרה, עסוקה בעניינים חשובים; אולי בשיחת טלפון עם הפיקוח הארצי, אולי בשיבוץ מורות לשנת הלימודים הבאה, אולי ברישום לסמינרים. ופתאום דפיקה על הדלת. דפיקה קטנה, נבוכה. של ילדה בכיתה א'. מה היא רוצה מהמנהלת? אולי נקרה לה הקוקייה? אולי נשבר לה השפיץ של העיפרון? אולי נאבדה לה המדבקה של 'מצטיינת' שהיא קיבלה היום מהמורה?

והוא חשב הלל הזקן, נשיא ישראל, כשהגיע אליו בערב שבת טרדן מוזר ובפיו שאלות על הרגליים של הכושים באפריקה ועל העיניים של הולכי המדבר??

אין הוא הצליח להתגבר על עצמו ולא לגרש אותו מעל פניו בכעס ובביזיון? איך הוא הצליח לענות לו בשיא הרוע והסבלנות?

התשובה היא בת מילה אחת: ענווה. הלל הזקן היה ענוותן מאין כמוהו. הוא לא ראה כאן פגיעה בכבודו כנשיא ישראל, וממילא לא ראה סיבה לכעוס על אותו טרדן. בענוותו הרבה הוא פשוט ענה לו. בסבלנות. ברוגע. בלי שמץ של כעס.

ואומרת הגמרא כי הענווה המופלגת של בית הלל היא הסיבה שבגללה זכו שרוב המחלוקות שהיו ביניהם לבית שמאי - הוכרעו להלכה בבית הלל. מה שנקרא ענווה מנצחת...

מול הכישרונות וההצלחות

מהי בעצם מידת הענווה?

האם היא דורשת מאיתנו התעלמות מכישרונותינו ומהצלחותינו?

בעל ה'מסילת ישרים' (פרק כב) מסביר כי גם אדם שהוא חכם גדול, יודע יותר מאחרים - אין לו בעצם במה להתגאות, כי הוא עושה מה שתואם לטבע שלו, לכישרונות שקיבל משמיים. זה כמו שהעוף אינו יכול להתגאות ביכולת התעופה שלו והשוור אינו יכול להתגאות בכוח הפיזי שלו. על כך אמר רבי יוחנן בן ברכיה: "אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת".

אם כך, מידת הענווה היא ההבנה כי היכולות וההצלחות, החוכמה והכישרונות שלנו - הכול

קולות מהשטח

שיתופיים, סיפורים וחוויות מפעילות משמרת השלום

ברכנו אבינו כולנו 'נאחד'

מפגשי 'נאחד' שבהם מתאספות כל נשות הבניין אחת לחודש למפגש אחדות מחזק וחוויתי במיוחד, הפכו זה מכבר לאחד הדברים המרגשים ביותר ב'משמרת'. יסודם של המפגשים הללו אינו כאן, במשמרת; כמה מרגש לראות שהחפץ חיים עצמו ייסד קבוצות אלה, כמו שהוא כותב:

ב. ש. ק. מבית שמש - הבניין הראשון שזכה בהגרלה המיוחדת בין משתתפי מפגש 'נאחד' בשרדוג לבניין - משתפת:

מייד אחרי נישואי רציתי להיות נציגה בבניין שלי, אבל כבר הייתה בו נציגה. ידעתי שעוד מעט אעבור לדירה משלי בבית שמש, וקיוויתי כי שם אגשים את החלום. הגעתי לבניין ושוב כבר הייתה נציגה... התאכזבתי מאוד, ואז הציעה לי נציגת הרחוב להיות נציגה בבניין הסמוך אליי. התלהבת, ודי מהר התחלתי לערוך מפגשי 'נאחד' משותפים לשני הבניינים, בניינים קטנים יחסית. במשך שנים ערכנו מפגשים חודשיים כאלו, כשהשכנות ממש 'רבות' על הזכות לקיים את המפגש אצלן. נשים מגיעות למפגשים בכל מחיה, לא מוותרות...

הייתי מכינה תוכניות בעצמי מדי חודש, יש לי קלסר שלם של תוכניות, ובניינים נוספים נעזרו בהן. פה ושם קנינו תוכניות המודות מאישה צפתית שהיו לה רעיונות מוצלחים.

כך היה עד הקורונה, אבל אז הכול נעצר, וכשכבר

התאפשר לחזור למפגשים זה לא ממש הלך... ואז התקיים האירוע הגדול לנציגות בבית שמש. הגעתי לשם, שמעתי על התוכניות החדשות והמשודרגות לעריכת המפגשים, ראיתי את הערכות המיוחדות שמקבלים והחלטתי סופית: חוזרים לפעילות! קפצתי למים מיידית ממש, באותו שבוע! לקחתי מהערכה את ההזמנה המיוחדת, הוספתי פרטים וצילמתי לכל שכנה בנפרד, לא רק בבניין. שמתי על כל דלת, הרגשתי צורך לעשות משהו גדול, שיצליח. פחדתי שיבואו רק שכנות בודדות.

ברוך ה' המפגש הראשון הצליח מעל למשועה, הוספנו עוד ועוד כיסאות, היו שש עשרה שכנות וההרגשה הייתה של אחדות לא רגילה.

אני חייבת לציין שיש אווירה אחרת בבניין, מרגישים את זה מייד כשנכנסים. השפה בין השכנות היא שפה של שלום. גם כאן קורים דברים כמו בכל הבניינים, גם אצלנו יש בניות וכל מיני, והיה צפוי שיקרו אי נעימויות ומחלוקות ה' ירחם, אבל בזכות המפגשים האלה השיח שונה לגמרי.

ואז הגיעה הזכייה!!

זה היה פשוט תוספת חיזוק, הרגשה שאנחנו עושים את הדבר הנכון. כל הבניין היה מרוגש, ד"ש משמים שמרוצים מאיתנו.

בשני הבניינים הדלת הראשית שבה קוביות זכוכית הייתה שבורה כבר זמן רב, ופתאום התאפשר לתקן אותה. עכשיו הבניינים שלמים ומושלמים מכל המובנים. בעיקר טוב, האווירה, התוכניות. אין תירוץ לא לעשות, צריך רק להחליט יום ומקום, וזהו!! הכול מוכן בזכות הערכות הנהדרות. הרבה פעמים אני מצלמת מהסיפור לכולם, כי רוצים לקחת הביתה, להקריא לבני הבית.

אני חייבת להוסיף שהעלונים לאחרונה מלאי תוכן, אין שכנה שמוותרת עליהם. הכול מושקע, מרתק מכל הטעמים והגוונים, לגדולים ולקטנים. אפילו סיפור הגב השתדרג בצורה מיוחדת.

א. פ. מקריית גת ורגשת:

נכנסתי לבניין חדש, ענק, שבו עשרים וארבעה דיירים. לא הכרתי אף אחד; עיר חדשה, הכול חדש וזה, חוויתי קשיי התאקלמות מכל הכיוונים.

ואז זה הגיע - שכנה הזמינה את השכנות למפגש 'נאחד'. לא ידענו מה ומי, אבל כולן הגיעו. מה אומר ומה אדבר, המפגש הזה הפך את כל הבניין; פתאום יש לי שכנות; לא שכנות, חברות, ואפילו יותר מזה - כמעט (במקום) אחיות. למדנו את ההלכות ביחד, אחר כך שמענו הרצאה מעניינת בקו משמרת השלום, ובעיקר - עשינו היכרות בין השכנות. יצאנו באווירה של אחדות וחיון, זה לא היה סתם מפגש כדי להעביר זמן אלא מפגש רוחני ערכי. אי אפשר לתאר את החוויה, את האחדות שנהייתה בבניין, פתאום מתעניינים זו בזו, מרגישים קשר ואכפתיות.

חלפו מאז מספר שנים, אבל אנחנו לא מוותרים, בכל חודש מתאספים, בכל פעם אצל משפחה אחרת, ואף אחת לא מוותרת על ההשתתפות. לאחרונה, בזכות הערכות המושקעות, המפגשים השתדרגו פי כמה; אילו תוכניות מדהימות, אילו מסרים, כל המקרר שלי מלא בפתגמים המחזקים. זה הפך לממתק שכולן מחכות לו במשך החודש כולו. תאמינו - גם אם המפגש יוצא ביום שיש לי בו חתונה או אירוע אחר, לא אוותר עליו, זה מה שנותן לי כוח, נותן לי הרגשה שיש לי כאן משפחה, שייכות. אני מרגישה

כי הקשר הרוחני הוא זה שמחזק אותנו כל כך; קשר אמיתי, ללא לשה"ר ורכילות, רק שלום ואחוה.

ה. ו. מירושלים נסערת:

אני חייבת לשתף אתכם בסיפור טרי שקרה לי החודש. רציתי לערוך מפגש כאחד ולהזמין מרצה שתדבר, דיברתי עם מישהי מיוחדת מאוד, ידעתי שהיא אישה עסוקה מאוד, אבל בכל אופן, ידעתי שאם נוכח שהיא תבוא זה יהיה מחזק ויוסיף לעניין. היא אמרה לי שבאמת היא עסוקה ועמוסה ואין לה זמן, אבל בכל אופן, יש לה בן מעובב קצת בשידוכים, והיא תתאמץ להגיע כדי שזה יעמוד לו לזכות. סיכמנו שהמפגש יתקיים ביום ראשון. בראשון בערב היא מתקשרת שמאוד לא נעים לה, אבל בסוף היא לא יכולה לבוא, ובכל זאת, היא לא רוצה לוותר, שנדחה את המפגש ליום שלישי ובעז"ה היא תבוא.

ביום שני היא מתקשרת ורגשת כולה, אתמול הבן שלה סגר ווארט! ובעז"ה ביום שלישי האירוסין, ברור שהיא לא תוכל להשתתף, אבל היא מרגישה במוחש שזכתה בגלל הרצון שלה לבוא...

בלית ברירה הייתי חייבת למצוא מרצה אחרת. כבר סיכמתי עם השכנות על יום ראשון, דחיתי לשלישי, לא יכולתי שוב לבטל... ניסיתי עוד אחת שאני מעריצה מאוד, סיפרתי לה את כל הסיפור, היא שומעת ואומרת לי כך: "אם כך אני רוצה לעשות את זה לזכות הבת שלי, גם היא כבר הרבה זמן בשידוכים. אומנם אין עכשיו משהו רציני על הפרק, אבל בכל אופן..."

היא הגיעה, הייתה לא כל כך מרוכזת, אבל בכל אופן, מסרה שיעור מחזק מאוד. למחרת היא מתקשרת כולה צמרמורת: "לא תאמיני! הבת שלי התארסה אתמול בערב".

מה היה? הייתה להם במשך תקופה הצעת שידוך רצינית מאוד על הפרק, הם רצו מאוד, אבל העניין לא התקדם... ביום שלישי לפני שיצאה למפגש 'נאחד' היא קיבלה טלפון מהשדכנית שהצד השני רוצה להתקדם, והיום הבחור שגר מחוץ לעיר מגיע לחתונה ואפשר לבוא לראות אותו. "כשהגעתי

למפגש כבר הראש שלי לא היה במקום, אבל לא רציתי לוותר", היא סיפרה. "אחרי המפגש הלכנו לחתונה לראות אותו, אחר כך העניינים התקדמו בלי שליטה, ובאמצע הלילה נסגר השידוך!"

וברמות כבר רבים על הזכות:

אצלנו בבניין כבר יודעים, שמי שעושה כאחד - זוכה בישועה. לכן בחודש אחד שתי שכנות רצו מאוד שהמפגש יערך בביתן; לאחת בן בשידוכים ולשנייה בת. היה להן קשה לוותר, בסוף אחת ויתרה, ומה שמעניין - שהבת שלה היא זו שהתארסה!!

פסיולות: מפגשי 'נאחד' קהל יעד: נשים, ילדות וילדים

אספי אשתרסי: עשרות אלפי משתתפות מדי חודש, בכאלפי מפגשים.

מפגשי 'נאחד' הם מפגשים חודשיים המתקיימים בבניין, במטרה להתחזק יחד בענייני שמירת הלשון ובין אדם לחברו, ובעיקר במטרה להתאחד ולחיות באהבה ובשלום בבניין.

ערכת פעילות חודשית למפגשי 'נאחד' מחולקת חיים לנציגות הבניין המעוניינות, עם ירחוני 'משמרת'.

במפגשי 'נאחד' לילדים נהנים מדי חודש מסיפורים מרתקים, הצגות, פעילויות, משחקים ויצירות.

במפגשי 'נאחד' לנשים יש דיונים מעמיקים, פעילויות מרעננות, מאמרים מחזקים מטובי הסופרים וקבלות משותפות.

02-5379160

שלוחה 2 | בשעות 09:00-15:00

תמוז
בן איש חי 33
בית שמש
₪ 1,600

סיון
נדבורנה 24
ביתר עילית
₪ 2,400

אייר
אביי 3 רמה ד'
בית שמש
₪ 1,400

אדר ב
לוחמי הגטאות
5 צפת
₪ 3,800

אדר א
רב האי גאון 13
בני ברק
₪ 1,400

שבט
יהודה הנושיא 41
ביתר עילית
₪ 4,000

טבת
בן איש חי 67
בית שמש
₪ 2,800

כסלו
מנחת יצחק 12
14-1 בית שמש
₪ 3,200

הבניינים הזוכים בהגרלה לשדרוג חזותי לבניין, מבין הבניינים שערכו מפגשי נאחד:

...כדי לחזק את העניין הקדוש הזה, עשינו חבורה מיראיה ה', הנקראת בשם 'אגודת השומרים', על שם הכתוב "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו"...

...עוד תקנה עשינו - שאחת לשלושים יום, דהיינו בכל ערב ראש חודש תתכנס כל החבורה, על כל פנים ראשיה, לדבר בענין הזה, ולהתיעץ איך לחזק את העניין הקדוש הזה שהקב"ה הקפיד עליו מאוד.

ומי ששומר עצמו כדן תחול עליו הברכה שהתברכו בהר גריזים, מפי כל הלזים וארון ברית ה' עמהם, וענו כל העם ואמרו אמן!

ע"ל

התגובות הנלהבות והסיפורים המרגשים זורמים ללא הרף, קיבצנו בעבורכן על קצה המזלג ממש:

פדתי המשמרת

המלה שלנו

"סבא, אתה בעצמך היית בראדוין, בקבר של החפץ חיים?" יוסי בן התשע מתקשה להאמין.

"כן, יוסי, לפני כמה שנים, כשאמה היית קטן ממש. טסתי באוירון לארץ רחוקה שקוראים לה בלארוס, ושם זכיתי להיות בעגלה הקטנה בראדוין. בקרתי בשיבה של החפץ חיים, ראיתי את המקום שבו הוא היה גר, וכמוכן, התפללתי על הקבר שלו".

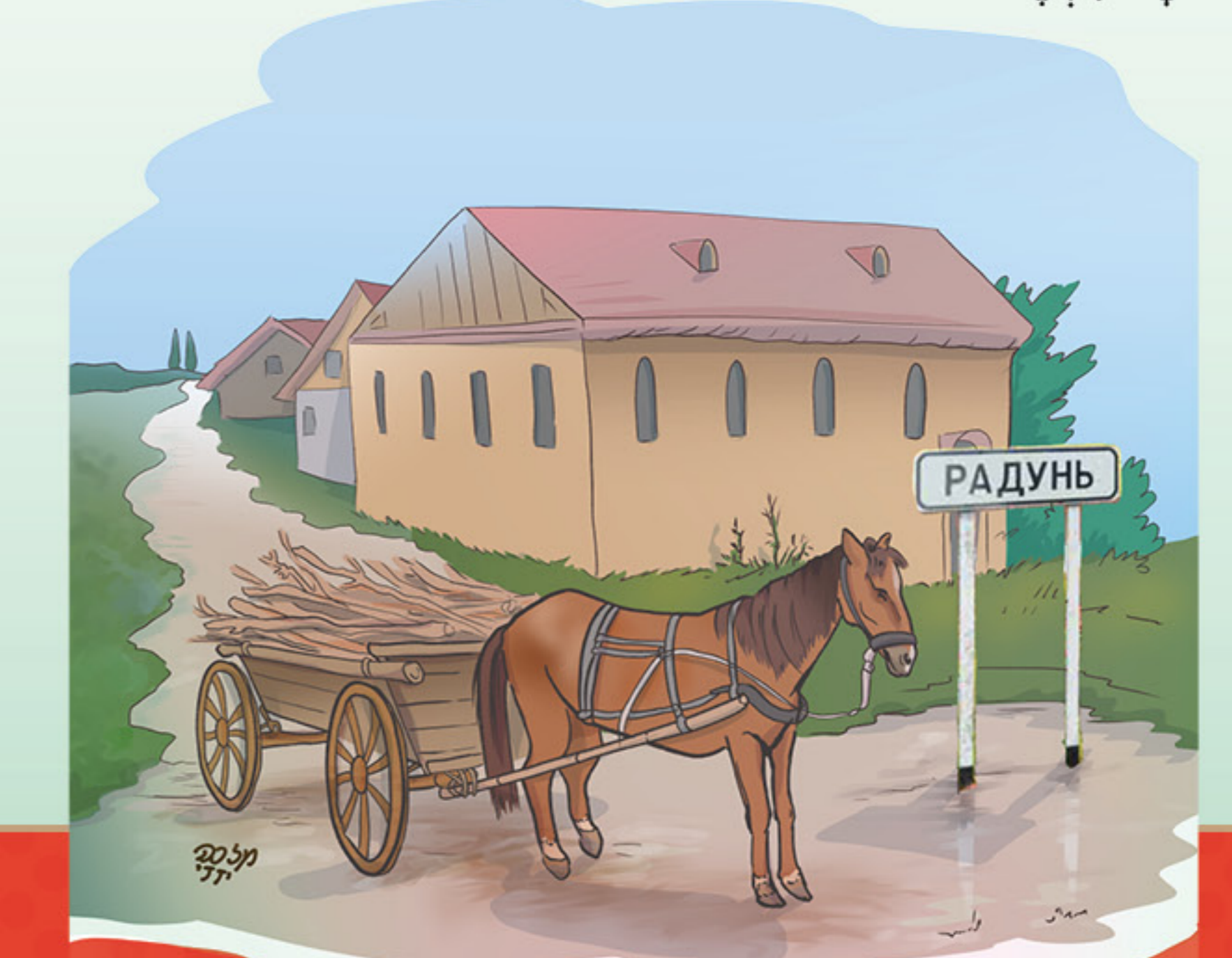
יוסי מתרגש לשמעו, וסבא ממשיך לספר לו על העגרה בראדוין, סתם עגרה נדחית, בתי עץ קטנים וישנים, תרנגולים בחצרות, אין שם חניות ואין כלום...

יוסי מתקשה להאמין. מה? איה יכול להיות שהחפץ חיים, שכל ילד קטן שמע עלי, היה גר במקום נדח ופשוט כל כך... ואיה הוא הצליח מתוך העגרה הרחוקה הזו, שפדי לצאת ממנה היה צריך לנסע בעגלה רתומה לסוס, להפיץ בכל העולם היהודי את הספרים שהוא כתב?

אבל סבא של יוסי ראה את זה במו עיניו, והוא מסביר ליוסי שהחפץ חיים היה אדם ענו, שלא חפש לעצמו כבוד וחסך רק רצה לחזק עוד ועוד יהודים בשמירת הלשון על ידי הספרים שכתב. והנה, הוא זכה שהספר שלו, ספר חפץ חיים-שמירת הלשון, נמצא בכל בית יהודי, והוא הבסיס לכל הספרים הרבים שחברו בדורנו בהלכות שמירת הלשון, גם ספרים יפים ומצוינים לילדים.

בחדש זה חל היארצייט של החפץ חיים בתאריה כ"ד באבאל, והוא בודאי יהיה מליץ ישר לכל הילדים היקרים שיתחזקו בשמירת הלשון, שיקבלו על עצמם ללמוד את הלכות שמירת הלשון.

ליוסי יש בבית ספר יפה עם תמונות צבעוניות, והוא החליט להתחיל ללמוד מתוכו בכל יום הלכה אחת של שמירת הלשון. ומה אתכם?

מדור הלכתי מאת הרב הגאון רבי מנחם מנדל פוקס שליט"א, רבה של 'משמרת השלום'

שואלים את הרב

אין לשכנע את החברה שמה שספרתי לא היה נכון?

שאלה: אני בכיתה ג', ומשתתפת בחוג שמירת הלשון. למדתי את ההלכה שאם מישוה דבר חלילה לשון הרע הוא צריך לחזור בתשובה בחרטה, בודוי ובקבלה לעתיד, וגם לשכנע את השומעים שזה לא היה נכון.

השאלה שלי היא: אין אוכל להצליח לשכנע את החברה ששמעו ממני את הלשון הרע, שזה לא נכון, כשאני בעצמי יודעת שזה כן נכון?

תשובת הרב: במקרים שבהם ספור לשון הרע על פלוני לעול לגרם לו נזק או צער, כותב החפץ חיים (לשה"ר ד, באמ"ח מוח) כי על המספר לשכנע את השומעים שהמידע שספר להם אינו נכון. באופן זה יצליח למנוע את הנזק, ובכך יחסך את הצורך לפייס את המדבר, ויוכל להסתפק בחזרה בתשובה כלפי שמים בלבד. באפנים של לשון הרע שבהם אין חשש שיגרם לפזר בר נזק או צער, לא כותב בחפץ חיים לנהג כן, אולם ודאי שאם זה אפשרי - מהדר לעשות זאת.

השואלת תוהה, 'איה אוכל לשכנע את השומעת שהספור לא נכון, כשאני עצמי יודעת שזה כן נכון'. יש לזכור מה שכתוב בחפץ חיים (רכילות א, ח), שפדי להמנוע מלשון הרע או מרכילות מתר אפלו לשקר ממש, ואם כן, היא יכולה לשנות מן האמת כדי להצליח לשכנע שהעבדות שספרה לא היו נכונות. למעשה, אין צורך לשקר ממש, אפשר רק להסביר ולומר כי "כנראה טעיתי בפרטי הספור", ונתן דגמאות:

אם ספורי על פלוני שהדליק אור בשבת, נתן לומר כי התברר שהוא שכח שהיום שבת. אם ספר על חברה שקשקה במחברת של פלונית, אפשר לומר כי התברר שבאותה שעה הציקה לה וצער אותה מאד, והיא התאפקה מלהגיב, אבל בסוף אבדה שליטה.

בהסברים הללו המספרת תוכל לשכנע גם את עצמה, שאמנם לא ברור שהיה כאן גנאי.

שכן של המפיק

ומתוך שטף הדמעות ההסטריות שלו הם הצליחו להבין שאף אחד לא בבית שלו, והוא בכלל היה אמור להיות אצל בני דודים, אבל היה לו מפתח והוא החליט לחזור הביתה ולחפות לאמא, ובניתים הוא היה צמא אז החליט להכין לעצמו כוס שוקו ו--

"הצילו, מה עושים???" אריאל נהיה היסטרי. חיים ואלחנן עמדו מבהלים, מביטים בצעצוע ביד הקטנה של נחומי שהיתה אדמה ממש.

"זו בסך הכל כויה קטנה", אברימי דבר בקול יציב, קול כזה של גדולים, וכבר פתח את הברז ושטף את הדי בהמון מים. "והנה, עוד מעט אני אביא מהארון של הגמ"ח שלנו ברנשילד (חמר לטיפול בכיות). הכל יהיה בסדר נחומי".

לאט לאט נרגע הבכי של הילד. כנראה גם הפאבים שלו נרגעו קצת, ובעקר הבהלה ממה שקרה. אברימי הביא את חמרי החבישה מהארון של הגמ"ח וטפל בכויה של נחומי כמו חובש ממחה.

בסוף, אחרי שהיד כבר היתה חבושה ממש, הוא הלך למטבח וחזר משם עם מציצה אדמה, גדולה. "גם זה מרגיע כויות..." הוא אמר בחיוך חמוד והושיט לנחומי, שהלחיים שלו עוד היו רטובות מהדמעות.

אחר כך הוא נסה לחייג לפלאפון של המפיק, אבל המספר לא היה זמין. אולי לא היתה לו קליטה.

בניתים ישב אתם נחומי במרפסת, רגוע לגמרי בזכות המציצה האדמה, עד שהוא ראה את אבא שלו, המפיק החשוב של החימה מתקרב לבגנו.

"איזה ספור זה היה", נאנח אריאל אחרי שניחומי רץ לבית שלו, ואחרי שהם עמדו ליד הדלת וראו ושקעו איה אברימי מספר ומעדפן את המפיק בכל מה שקרה, ואיה המפיק

באמצע השעור דפקו על הדלת של פתה ו. עמד שם המזכיר שמואלוב, בידו מעטפה גדולה. "אברימי לוי", הוא חפש בעינים שלו בין הטורים, "אתה שכן של המפיק, נכון? הוא לא מרגיש טוב ולא הגיע היום, ויש כאן מסמכים חשובים שצריכים להגיע אליו בדחיפות". והוא התקדם אל השלחן השלישי בטור האמצעי והניח את המעטפה לפני אברימי.

אברימי הנהן, ורבה לרנר שהיה באמצע פתיכה של באורי מלים על הלוח אמר: "אברימי הוא ילד אחראי מאד, אפשר לסמוך עליו".

שוב אברימי היד של חיים שרצה על שורות המחברת והעתיקה מהלוח נעצרה, כועסת.

בשבוש עבר הוא הגיע לחידר עם רמקול ענק בשביל תקנית ראש חדש. המפיק יצא מהבית מקדם ושכח לקחת אותו, והוא התקשר אל הבית של אברימי ובקש שהוא יביא את זה אותו בהסעה. כל הדרך בטונדר הוא החזיק את הרמקול על הברכיים שלו, ולא הרשה לאף אחד לגעת, אברימי הזך...

והיתה גם פעם שהמפיק נכנס בעצמו לפתה וקרא ל-- פו, פמובו, לאברימי, ובקש מפונו ש--

אוף, זה מרגיז את חיים. באמת. אז נכון, אברימי הוא שכן של המפיק, שכן ממש, דלת בדלת, ואם המפיק צריך להעביר רמקול או מעטפה זה רק לדפק על הדלת ולמסור. ובכל זאת... למה תמיד אברימי?!

הם ישבו ביחד במרפסת הגדולה ולמדו. אף אחד לא היה בבית של אברימי, והוא הזמין כמה חברים ללמוד אצלו למבחן במשנה. גם חיים היה שם, אפלו שהוא עוד פועס קצת על אברימי הזה שמרגיש את עצמו...

פתאם נשמעו דפיקות מבהלות על הדלת. אברימי רץ לפתח, עמד שם ילד קטן, בוכה מאד.

זה היה נחומי מפתה א', הבן של המפיק,

בכבודו ובעצמו צובט לו בלחי ומודה כל כך... "מחר זה הולך להיות האטרקציה של כל החידר", הודיע חיים, "הספור על אברימי שהציל את הבן של המפיק--"

אבל אברימי חשב אחרת, והיתה לו גם בקשה. שלא יספרו כלום ממה שקרה כאן.

לא, זה לא סוד בכלל, אבל הוא לא אוהב סתם להתפאר, לא אוהב שכלם מסתכלים ומדברים עליו.

ואם עד היום חיים קנא באברימי שהוא זכה לגור ליד המפיק, וחשב למה תמידי וקא הו א פתאם הוא הבין שיש לו סכה נוספת לקנא בו.

מְכִינִים חֵידוֹן

תחלת שנה, עטיפות נוצצות, מחברות חלקות ונקיות. הרבה בכתה ו' נותן לתלמידים משימה מאתגרת - להכין בזוגות חידון קצר בנושא 'אלול'. בכל יום יקדשו מספר דקות לחידונים היפים שכיניו הילדים.

יצחק ואפרים מסממים להכין יחד את החידון. כבר יש להם אפילו רעיון מצלח. אבל איפה יפגשו כדי לתכנן ולכתב?

יצחק אומר: "לא כדאי בבית שלי. אתה יודע, אחי מנחם שבכתה ה' קצה מרגיז, הוא כל הזמן ינסה להפריע לנו".

עינו בחפץ חיים הלכות לשון הרע כלל ח' סעיף א' (ובבאר מים חיים שם ס"ק א'). התקשרו לטל' 072-3372212 שלוחה 33, והשתתפו בשאלה טלפונית קצרה בעקבות הספורה העונים נכונה יכנסו אוטומטית להגרלה.

הרעיון הזוכה הוא על פי הצעת יוסף ו. מירושלים

בפעם שעברה: בפעם שעברה התקשרו הילדים למספר שרשום בתוף הספר. דב, הפליט האוקראיני, נחרד לשמוע את המלים ברוסית, מלים שקוראות למאבק. רק אחרי שהחליפו ספורה אחת הגיעו הילדים למקום הנכון שבו יכלו להזמין ספרים בהנחה לקבוצות.

על כניפי הספורים

פרק הסיום: תחנה סופית

בוהקים. חדשים. ומי... אה... מי בכלל ידעק לי? "אתה בא, אלי?" שמעתי קול עמום. "אנחנו מתחילים, זה בסדר? הזמן מתבזבז, ואין לנו בררה".

"אני... אלי הסס, אני אהה..." הוא התנשף. אורי חם נשב לכאן דרך הקריין.

רציתי לומר לו שיזדרז ולא יפסיד את הלמוד; רציתי לצעק לו שישאר לידי, שלא יזנח אותי לטובת ספר חדש. אולי זה יצא לטובה שלא יכלתי להוציא הגה אמתי - ספר שקמוני - כי בכל רגע רציתי משהו אחר, ולא ידעתי מה להחליט---

"הנה! הנה! הנה!!" באחת פרץ אור לתוך התא שלי. ידיו של אלי חבקו אותי, ואחר כך נקמצו שפתיו, נצמדות אל כריותי, נושקות לי באהבה.

"ברוך ה'!" צעק אלי נושא אותי ורץ. "הצלחתי לפתח, חכו לי". הוא התנישב לידי, פתח אותי במהירות. "לא יכלתי להשב שאני לומד"

הספר של אלי מספר:

התא הקטן היה חשוף, ואני שכבתי בו מכנס ותוהה. כמה ימים כבר חלפו; מעלי ומתחתי חרקו דלתות, ורק דלת התא שלי לא זעה. הייתי מלאש כמעט. נכון שאלי הניח אותי בתא של אבא שלו כדי שלא אעלם שוב, אבל האם נגזר עלי לשכב בחשך? לא לראות אור? לכן שמחתי כל כך ביום החמישי. קול עמום נשמע מחוץ לדלת התא, ואני הרגשתי איה נעה הדלת, איה משהו מתכתי ננעץ בה.

"מצליח?" שאל מישוה - אולי יודי ואולי שפרא - את אלי.

"מ... לא ממש", ענה אלי.

"תנסה שוב, שמאלה. הנה, יותר בעדינות".

מחוץ לתא עלו הקולות. תחלה היו שם רק אלי וחבר שלו, אבל אט אט הצטרפו ילדים נוספים. נסו בעצמם לטובב את המפתח; דברו על כך שרק בשבוע שעבר התקינו את התאים, ואולי זה בכלל לא המפתח הנכון.

"צריך לקרא לנביא!" הציע הלל.

"לקרא לו, בסדר? אבל לא עכשו!"

טען דודי. "בעוד ארבע עשרה דקות מתחיל כאן שיעור דף יומי, חבל להתעכב בשביל לחלץ את הספר של אלי, כשיש לנו מספיק ספרים חדשים".

ספרים חדשים! בלי להתכונן, הרגשתי חבטה בלב. אני שכבתי לי בתא משעמם ושכוח, ובזמן הזה הגיעו לבית הכנסת ספרים

מספר אחר, הוא מלמל, נרגש, אולי לעצמו ואולי לדב. "נכון שהספרים החדשים זהים לספר הזה, אבל הספר שלי? הרי עברתי אתו יחד מסע אמתי".

מסע... אמתי... הילדים קראו משהו, ודנו במשהו ואולי קבלו על עצמם משהו אבל אני? אני הייתי נרגש מאד, מהרהר גם כשהניח אלי אצבע בתוכי, קורא בקול רהוט וגם כשהציע שפירא למצא איזה פרי חדש, "כי תקשיבו, יש לנו התחדשות מיוחדת בספרים, ואנחנו מכרחים להגיד 'שהחיינו' על הלמוד הזה" - רחפתי קצת מעל גלי הקול.

פתאם, נתנו ביזו של אלי ושיך רק אלי, חשבתי על מה שעברתי עד כאן. אף אחד מהספרים החדשים - בזאת הייתי בטוח - לא היה שבע טלטלות והרפתקאות כמוני. וזכרתי בכימים שבהם שכבתי שכוח בנידת כבוי האש;

בזמן הארוך שאותו עשיתי בפארק, אלמוני זה לצד המתקנים. עברתי דרך מסדרת, אין ספק. עד שפנו את המשך הקטן שבו הייתי, ועד... עד שחזרתי לידיו הבטוחות של אלי. ואחר כך הגיע השלב הנגוח יותר, מסקרן קזה. פעם בשבוע הייתי מרפז. הילדים היו תמיד סביבי, מנסים לקרוא ולהבין ולישם, ואני... גם אני עצמי למדתי. את מה שכתוב בי. את מה שמחוץ לי, את כל מ--

משהו טפס עלי. לח. האם גם אלי בוכה, כמוני? הן המתנה שנתנה לו סבתא (אני!) חזרה לידיו, ומעכשו אהיה רק שלו. אולי היתה זו טפת התרגשות. אולי טפה של שזוף כהה, חדש. מלים נשמעו סביבי, ובלי לדבר - פומתי גם אני. "שהחיינו... וקיימנו... והגיענו... לזמן הזה".

הלואי שנכצא את אשר נובל לקיים!

זהו קפתם מן הספר.

פרצוף עקום

סיפי אמרתי:

אתמול אחרי הצהריים הרשתה לנו אמא לעשות ברכה במרפסת. היה חם כל כך, אמא אומרת שחדש אלול הוא הסוף של השקיו, והרבה פעמים יש בו ימים חמים מאד. קפצנו בלנו משמחה כששמענו את המלה 'ברכה'... פעם אחרונה, לפני שאני אורז את הברכה ומחזירה לביתם עד לשנה הבאה, אמרה אמא, ואנחנו היינו מאשרות אחר כך אכלנו ארוחת ערב והתארגנו לשנה, ומפניו שהיה לי חם מאד פגמתי את המאור על הפנים שלי ממש. סובבתי את הפתור על מספר 3, הכי חזק, והלכתי לישון.

אבל בבוקר כשקמתי, לא הכרתי את עצמי. הפה שלי היה עקום לגמרי. נראיתי מפחיד... אמא נבהלה והתקשרה מיד לרופאה שלנו. "זה יכול להיות קשור למאור החזק שהילדה שמה לה ליד הפנים בלילה", הסבירה הרופאה, והזמינה אותנו להגיע למרפאה אחרי הצהריים.

לא הייתי מסגלת ללכת ככה לבית הספר. התבישתי לצאת מהבית. הייתי נראית מוזר ממש! בקשי הסכמתי ללכת עם אמא עד למרפאה, וכל הדרך התפללתי שלא אפגש אף אחד שאני מכירה...

הרופאה בדקה אותי ואמרה שברוך ה', הכל בסדר גמור, והסבירה שהקר של המאור עקם את השיר של הפה, ובעזרת ה' בתוך כמה ימים זה יעבר. ה' עזר לי, לא פגשתי אף אחד במרפאה, וגם לא בדרך. רק מרחוק ראיתי את חני. אני מקווה שהיא לא הבחינה בי...

מיני אמרתי:

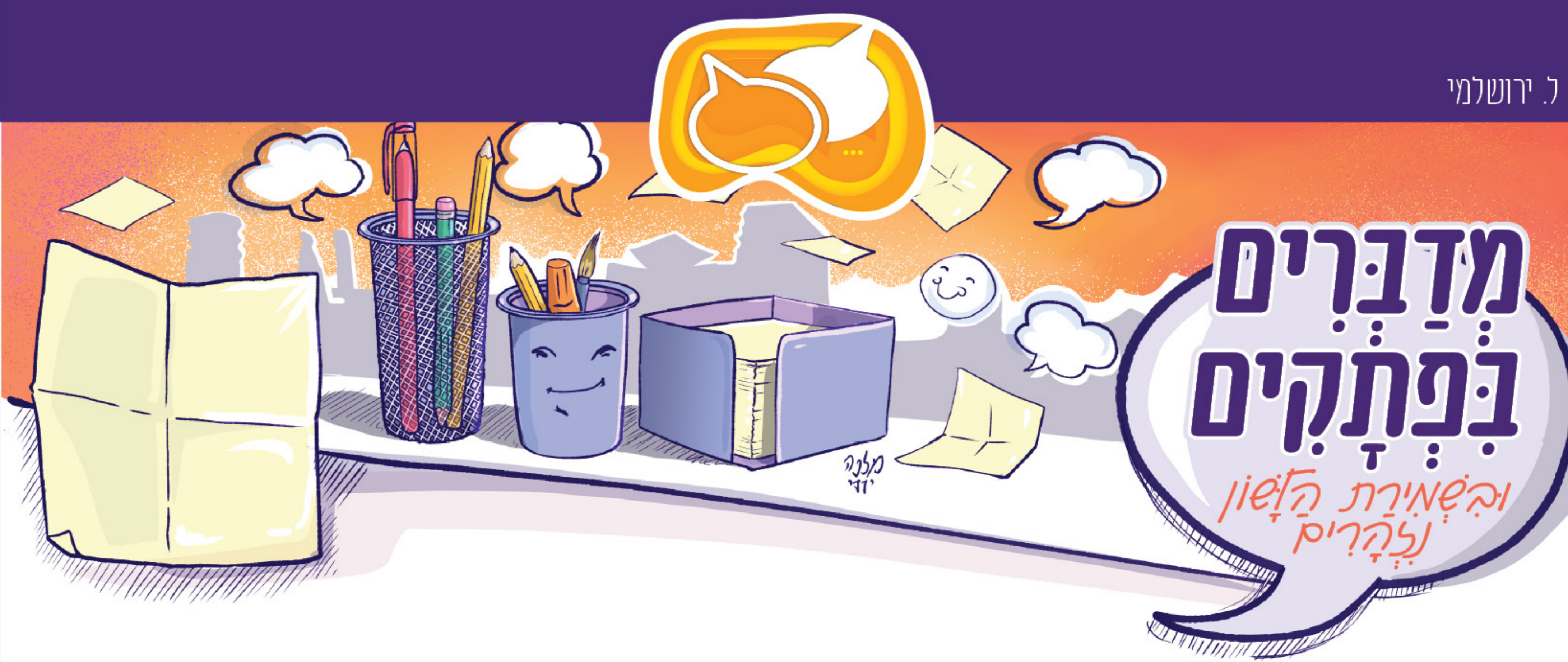
תחלת שנה, הילקוט מסדה הקלמר מלא ומאבזה המחברות ונקיות חלקות, הספרים מדיפים ריח של דפוס. נפלא להיות בכתה ד', פתה של גדולות!

היום היה לנו פעם ראשונה שיעור ציור, והמורה הסבירה את השיטה המיוחדת שבה היא מלמדת, וגם רשמה על הלוח מה צריך לקנות לשיעור ציור במשך השנה. אני אוהבת לצייר, והמורה הזו נראית נפלאה. חזרתי הביתה נרגשת, ספרתי לאמא חיות מבית הספר ובפרט משעור ציור, ואחרי הצהריים יצאתי למרפז המסחרי ובדי הרשימה שנתנה המורה.

אני מתקדמת לי ברחוב, ופתאם רואה מולי את שיפי, צועדת ליד אמא שלה. עד לפני שנה שיפי היתה חברה טובה שלי, אבל בתחלת שנה שעברה עשו לנו 'סלט' בפתות, שיפי כבר לא בפתה שלי, ואנחנו כבר לא נפגשות יום בפתה, אבל עדן ממשיכות להיות חברות.

אבל מה זה, למה שיפי עושה לי 'פרצוף' מוזר כזה?? ולמה היא מנסה להתחמק ממני?? מה קרה? מה עשיתי לה??

מדברים בפתיקים
והשאירת הפתק להורים

ברכותינו לאלפי הילדים שהשתתפו במבצע ספירת העמר, וקבלו פרסים מיוחדים ללא הגרלה!

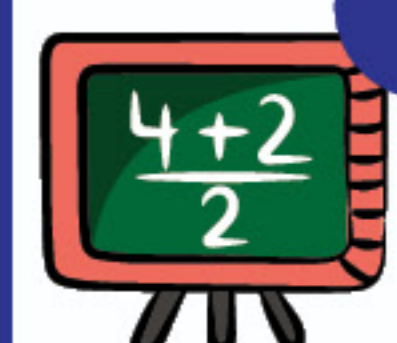
הזוכה בהגרלה הקודמת: יהונתן כהן, בני ברק

מילים בציונים

גלו את המילים על פי הציונים שלפניכם.

1

ע=פ

ל

2

דדד

ד=י

תפוז

3

ב

קט

כה

4

שע

א=ל

פ

תשבץ אלולי

5	4		3	2	1
			6		
	10		9	8	7
		12			11
				13	
16				15	14
	20	19	18		17

הגדרות

- מאזן:**
1. קבוצת בנות על עץ
  4. בעבורך
  6. ההפך מאהבה
  7. האבן של בנימין בחשן
  10. אנקול
  11. מאיברי הדבור
  12. קריאת צער
  13. עירו של החפץ חיים
  14. אחד מהתנים ובהפוך
  17. משפח
  19. עלולה להגרם מדבורי לשון הרע
- מאנף:**
1. מאמר מפרסם על חדש אלול ונכתב ברצף על כל הפיטבאות הירקות
  2. מהפועדים בחדש תשרי
  3. מל"ט אבות מלאכה
  4. 17 באלו יש באסורי לשון הרע
  5. הפכו להיות בהים
  8. שכח
  9. ספוק, קרית רוח
  12. פחלקי החזרה בתשובה
  15. נוזל לבתבה
  16. גבי
  18. קיר של נוזלים
  19. אריג
  20. הסר נעליך

הציפן

המילים התחילו להשתחרר מפי, ופתאם התחלתי להשתגעל נורא. ככה זה כאשר מדברים בעת לעיסת רצועה של פלפל שרולי דפק לי על הגב. שלום הציפן שארים את ידי למעלה, ומנדי... מנדי הביט בי בשאלה, מחכה לשמע למה קראתי בשמו.

פסק הזמן הזה הציל אותי. הייתי קרוב ממש לפגע באחי, שאחרי הכל אהוב עלי מאד וקרוב ללבי. אז מה אם הוא כתב לי פתק לא מחמיא? מלים פוגעות גורמות להרבה דברים לא נעימים, ואי אפשר להחזירן לפה. נשמתי עמוק ושתקתי.

"מה רצית?" התענין מנדי. "לא... לא זכר", התחמקתי. כמה דקות המשכנו לאכל בשתיקה. מנדי הפר אותה לפתע: "תראו משהו מענין שעשינו אתמול!" הוא הכריז, והניח על השלחן פתק. פתק מר ולא חביב... "יענקי למד אותי שטות להצפנה" - הוא ספר ולא שם לב שמשוה תוסס בי. "אם רוצים להעביר מסר לחבר, בלי שאחרים יבינו, אפשר לעשות מה שעשיתי כאן. שמוט בראשי תבות!" כלם רכנו אל הפתק בסקרנות. יושב וחושב צבי אינו ישן מקדם. בטח שכח שהחליט! שרולי פענח אותו הראשון: "יוצאים בשש! איזה חמוד!" "וי" - נהנה שלום, "בואו ננסה גם אנחנו!" הוצאתי עט מכיסי ורשמתי מתחת למלים של אחי: "שלום ושרולי, מנדי רק יבחין מיז: עוד לחם הערב פרוזים הצטברו!"

גם להקדים מעט עדיו היה לי קשה. ופתאם "עודד" קצה רגע, רגע. הש' הגבוהה הזאת, היא לא של מנדי, במקרה?

עוד ועוד אותיות הצטרפו אל הפאזל וקבעו פה אחד: מנדי אחי הקטן ממני בשנה וחצי, הוא בדיוק הכותב המסתורי. לא היה לי נעים לחשב על זה. העינים שלי נתקעו בשם הרשמי שבו הוא בחר לכנות אותי. צבי. כאלו היה באמת המחנף שלי...

היה לו גם, לאחי היקר שהוא כבר היה שקוע עמוק בחלומות. אם לא - יתכן שהיה סופג ממני כמה גרורות לא נעימות.

למחרת הפעם כבר הצטנן מעט, אף לא נעלם. בארוחת הערב הראה לנו שלום את המבחן המצטין שלו. כלנו שמחנו אתו, רק מנדי התעלם מכל החגיגה. הבטתי בו, ומיד ידעתי שהסבה נעוצה במבחן שהוא קבל בשבוע שעבר. הוא לא ידע שראיתי את הציפן הנמוך במיוחד שהתנוסס עליו בעט אדם. לכן קשה לו לשמח עם שלום... אפשר להבין אותו. ו...

האם אפשר להבין גם אותי אם אעקץ אותו על החשבון? בסך הכל זה יהיה מעשה דומה למה שהוא עשה. הוא הוכיח אותי בעקפין על מבצע השנה שנכשל ואני אזכיר באזני כלם את הציפן ה"חמוד" שלו. הא? "גו, מנדי!"

התכוננתי לשנה בשעה מאחרת למדי. גררתי את המפסה שלי, זו התחננה. פתאם הוא נפל שם, הפתק שצ'רפתי לכם פה...

ברגע הראשון רציתי להשליך אותו לפח. סתם דף מקשקש שהתנגלגל למקום הלא נכון. אבל הצצה קצרה אל התכו הפתה אותי בתדהמה: מה? מה? מה?

מי כתב עלי את המשפט המסרבל הזה? מי חושב שהרגלי השנה שלי הם גם הענין שלו? ומי בכלל יודע שהייתי רוצה, מאד מאד, לשנות את הדבר הזה, אף בינתים ללא הצלחה?

כבר שבועים אני מנסה להקדים ללכת לישון, ועד עכשו רשמתי בעקר כשלוש. פעם זהו ספר מותח שמושוף אותי אליו כמו מנגט, בפעם אחרת - חשק לעשות סדר יסודי במגרה, ולפעמים סתם מריחת זמן, כמו שמורחים חמאה שהוצאה מקדם מן הפקור והיא רכה פראוי.

"תתחיל בהדרגה" הציפה לי אמא, "בכל שבוע תקדים את שעת השנה עוד קצת, עד שתגיע לשעה האידאלי" זו הייתה עצה טובה, א ב ל

פאפאקא מבוקי

תקציר הפרקים הקודמים:
אלכסנדר, ילד מאזור הפצוץ
במטרונביל, מגיע לארץ אל ביתו של
מאיר שהנו בן יחיד. אביו איגור נשאר
ברוסיה ועוסק בחקר השלכות של
הפצוץ עבור האמוני.
אשר בועט על תשומת הלב שמקבל
מאיר בן בתתו, בזכות האורח
ברוסיה.

3 פתיחה בילוי
צורה חסיד

זה הוא!

אני כבר כמעט להפיר
את הדרך מהבית שלך
עד לחידר!

אל תגיד 'הבית שלך',
תגיד 'הבית שלנו'!

אתה להיות צודק. אני
בבר באמת להרגיש חלק
מהמשפחה שלך. והנה, גם
בבתה, אשר---

הי, אלכסנדר, דבראיה
אוטרה! הבאתי לך
מאבא שלי חוברת
ברוסית על המשנה
שאנחנו לומדים!

אז מה אם אבא שלי
יודע רוסית. בגלל
זה הוא צריך 'לגנב'
אותו ממני?

אשר הזה, סתם ילד מעצבן
וקנאי! אל תהיה חבר שלו!

הי, אני אוהב את מאיר וגם את אשה תעזר לי
להסתדר בפרייה הזו שביניהם...

אנחנו יודעים בדיק
מה עשיתם אתמול!

אלכסנדר לא צריך תשובות שלך.
אבא שלי מסביר לו כל מה שהוא
לא מבין במשנה.

בן, אשר אתה וכל הקבוצה
שלה! אל תהיה תמים!

על הבקר אתה שוב מתחיל
בפריבות הטפשות שלך?!